

॥ ॐ ॥

॥ தசுதரண நம: ॥
ஸ்ரீ பரமாநந்தஸரஸ்வதிஸ்வாமிகள்
இயற்றியருளிய

॥ श्री श्रुतिषड्लिंगसंग्रहः ॥

ஸ்ரீ சுருதிஷ்ட்லிங்கசங்கிரகம்.

இது

தஞ்சைமாநகரம்
பிரஹ்மநிஷ்டபண்டித

ஸ்ரீ வி. குப்புஸ்வாமிராஜன் என்னும்
பூர்வாசிரமநாமம் பூண்டிருந்த

ஸ்ரீ பிரஹ்மா நந்தசுவாமிகள்

இயற்றியருளிய

தமிழநாட்டின்
ஸ்ரீ சங்கரவிலாசசாரதாமந்திர

டி ரஸ்டிகளால்

தஞ்சை

ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர முத்தாராவிலை
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் விலை]

ஒளத்திரி-ஓ

[அனா 8.

Copy-Right-Reserved.

॥ ॐ ॥

॥ ஸ்ரீமதே நம: ॥

ஸ்ரீ பரமான்ந்தஸரஸ்வதிஸ்வாமிகள்

இயற்றியருளிய

॥ ஸ்ரீ ஸுதிஷ்டிங்கசங்கிரகம்: ॥

ஸ்ரீ சுருதிஷ்டிங்கசங்கிரகம்.

இது

தஞ்சாவூர்

பிரஹ்மநிஷ்டயண்டித

ஸ்ரீ வி. குப்தஸ்வாமிராஜா என்னும்

பூர்வாசிரமநாமம் பூண்டிருந்த

ஸ்ரீ பிரஹ்மநிஷ்டசுவாமிகள்

இயற்றியருளிய

கவிமுதலாயுடன்

ஸ்ரீ சங்கரன்லாசகாரதாமந்திர

முரஸ்டிகளால்

தஞ்சை

ஸ்ரீ சங்கரன்லாசகாரதாமந்திர முதலாயுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

[இதன் விடை]

கொத்தியி-லு

[அனா 8.

Copy-Right-Reserved.

ஸ்ரீ கணேசாய நம:

முகவுரை .

அநாதரித்தியமான வேதங்களை வைதிகர்களான
ஷண்மதஸ்தர்களும் சிரோபூஷணமாகக்கொள்ளுகின்றனர்.
அவற்றுள்ளும் கடைசியான ஞானகாண்டமாகிய உபநி
ஷத்துகள் விசேஷமானவைகளாம். அவை அநேகசர்க்கா
பேதத்தால் பலவாயிருக்கினும் முத்திகோபநிடதத்திற்
கூறியுள்ள ௧0௮ உபநிடதங்களையே யாவரும் கையாண்டு
வருகின்றனர். அவற்றுள், மதவாதிகள் தத்தமக்குரிய
உபநிடதங்களைக்கொண்டு பிறவுற்றை உபேகக்ஷயாய்க் கை
விடுவர். ஆனால் ஈசாதிபத்து உபநிடதங்களையே ஷண்
மதத்தர் துவைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய பிறரும்
பரமப்பிரமாணமாகக் கொள்ளுவர். அவ்வாறு கொள்ளி
னும் சிலர் அவற்றிற்குத் தங்கடங்கள் இஷ்டப்படி துவைத
பரமாகவே அர்த்தம் செய்வர். அதைக் கேட்கும் மந்தமதி
யுடைய அத்வைதிகள் கலக்கமடைவர். அவர்கள் கலங்கா
வண்ணம் இந்நூலானது நிலவழுக்குடையவர் கலக்கம்
தீரும் வண்ணம் கோல்கொண்டளந்து தீர்மானிப்பதுபோல
ஷட்விங்கம் (ஆறுகுறிக)ளால் ஈசாதி அப்பத்து உபநிடதங்
களாகிய சுருதிகட்குத் தாற்பரியம் அத்வைதப் பிரஹ்மமே
என்று தெளிவாக ஒவ்வொரு உபநிஷத்திலும் பொருத்தி
காட்டுகின்றது. (ஷட்விங்கங்கள் இவை என்பது இந்நூ
லின் உபோற்காதகீர்த்தனத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.)
சார்தோக்யாதி சில சுருதிகட்குப் பாஷ்ய வியாக்கியானாதி
களில் ஷட்விங்கங்களால் தாற்பரியநிச்சயம் முன் சில
ஆசிரியர்களாற் கூறப்பட்டிருக்கினும், பத்து உபநிடதங்
கட்கும் தாற்பரியம் இவ்வாறு ஒருநூலிலும் இதுகாறும்
கூறப்படவில்லை. ஆதலால் முழுக்ஷூக்களின் சம்சயத்தினை

யொழித்துத் திடஞானத்தினை யுண்டுபண்ணுவதற்கு இது
வே பரமப்பிரமாணமான தக்கநூல் என்பதை இந்நூலைப்
பார்ப்பவர் தாமே தெரிந்துகொள்ளுவர். இவ்வருமை நோக்
கியே தமிழ்நாட்டாருய்யும்வண்ணம் இதற்குத் தஞ்சை
மாநகரம் பிரஹ்ம நிஷ்டபண்டித ஸ்ரீ லி. குப்புஸ்வாமிராஜர்
என்னும் பூர்வாச்சிரம நாமம் பூண்டிருந்த ஸ்ரீ பிரஹ்மாநந்த
சுவாமிகள் எளிய நடையில் ஓர் உரை இயற்றியருளினர்.
அதனைத் தஞ்சை ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர டிராஸ்டி
கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியது மிக்க உபகாரமேயாம்.

ஓடி சுவாமிகள் மாணக்கர்,

சரவணசுவாமி.

ॐ

॥ प्रत्यगभिन्नब्रह्मणे नमः ॥

अथ श्रीश्रुतिषड्लिंगसंग्रहः प्रारभ्यते ॥

இனி

ஸ்ரீ சுருதிஷ்ட்லிங்கசங்கிரகம்

ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

उपोद्घातकर्त्तिनम्

க. உபபோத்காதகீர்த்தனம்.

स्मृत्वाऽद्वैतपरमात्मानं शंकरं परमं गुरुभू ।

तात्पर्यसंविदे वक्ष्ये श्रुतिषड्लिंगसंग्रहम् ॥ १ ॥

(இ-ள்) அத்வைதபரமாத்மாவடிவ பரமகுருவாகிய ஸ்ரீ சங்கரரை ஸமாணஞ்செய்து, சுருதிகளினது தாற்பரிய ஞானத்தின்பொருட்டு, சுருதிஷ்ட்லிங்கசங்கிரக மென்னும் சிறிய கிரந்தத்தினைச் செய்கின்றேன். (க)

विषयासक्तिमानस्थमेयस्थसंशयभ्रमाः ।

चत्वारः प्रतिबंधाः स्युर्ज्ञानादार्ढ्यस्य हेतवः ॥ २ ॥

(இ-ள்) க. விஷயாசக்தி, உ. பிரமாணகதசம்பம், ஈ. பிரமேயகதசம்சயம், ச. பிரமமெனப்படும் விபரியயம் என்னும் நான்கும் ஞானதிடமின்மைக்குக் காரணங்களான பிரதிபந்தங்களாகின்றன. (உ)

आद्यस्य निवृत्तिः स्याद्वैराग्यादिचतुष्टयात् ।

श्रवणेन द्वितीयस्य मननाच्चातीयस्य च ॥ ३ ॥

(இ-ள்) முதலாவதன் நிவ்ருத்தி வைராக்கியத்தினை ஆதியாகவுடைய சாதனநான்கினாலாகின்றது. இரண்டாவ

தன் நிவிருத்தி சிரவணத்தினாலும், முன்றாவதன் நிவிருத்தி மன்னத்தினாலுமாம். (௩)

ध्यानं तु चतुर्थस्य विनिवृत्तिर्भवेद्भुवम् ।

पूर्वपूर्वानिवृत्त्या नैवोत्तरोत्तरनाशनम् ॥ ४ ॥

(இ-ள்) நான்காவது பிரதிபந்தத்தின் நிவிருத்தி தியான்மாகிய நிதித்தியாசனத்தினால் நிச்சயமாக ஆகின்றது. பூர்வபூர்வத்தின் அநிவிருத்தியினால் (நீங்காதபோது) உத்தர உத்தரத்தின் நாசம் (நிவிருத்தி) உண்டாகிறதில்லை. (ச)

विषयाशक्तिनाशेन विना नो श्रवणं भवेत् ।

ताभ्यामृते न मननं न ध्यानं तैर्विना भवेत् ॥ ५ ॥

(இ-ள்) விஷயாசக்திநாச மின்றி சிரவண முண்டாகாது. அவ்விண்ணி மின்றி மனன முண்டாகாது. அம் முன்றுமின்றித் தியான முண்டாகாது. (௫)

स्ववर्णाऽऽश्रमघर्मेण तपसा हरितोषणात् ।

साधनं प्रभवेत्पुसां वैराग्यादिचतुष्टयम् ॥ ६ ॥

(இ-ள்) ஸ்வ (மித்தியாத்மாவாகிய சரீரத்தின்) வர்ண சிரமதர்மத்தினாலும், கிருச்சிரசாந்திராயணமுதலிய தபசினாலும், ஹரிபஜன்ம் அல்லது சர்வஜீவர்களின்பேரில் வைக்கும் தபையமுதலிய வடிவமாகிய ஹரிநயச்சந்தோஷிப்பிக்கும் கர்மத்தினாலும் வைராக்கியாதி சாதனம் நான்கும் புருஷர்களுக்கு மிகுதியாகவுண்டாகின்றன. (சு)

तस्मिन्नावुपसन्नः सन् गुरुं ब्रह्मविदुचमम् ।

ज्ञानोत्पत्त्यै महावाक्यश्रुतिं कुर्याद्वि तन्मुखात् ॥ ७ ॥

(இ-ள்) அந்நான்கு சாதனங்களும் சித்தித்தபோது, பிரஹ்மவித்துக்களுள் சிரேஷ்டமாகிய குருவைச் சரணடைந்தவனாய், ஞானோற்பத்தியின் போருட்டு அவர்முகமாக

வேதத்தில் பிரசித்தமான அர்த்தத்தோடுகூடிய மகாவாக்
கியத்தின் கிரவணத்தினைச் செய்யக்கடவன். (௭)

तत्सिद्धौ द्वापरआतिप्रहाणाय मुमुक्षुभिः ।

श्रवणं मननं ध्यानमनुष्ठेयं फलावधि ॥ ८ ॥

(இ-ள்) அந்த ஞானம் சித்தித்தபோது முமுக்ஷுக்க
ளால் த்வாபரமாகிய இருவகைச் சம்சயத்தினையும் பிராந்தி
யாகிய விபரீதபாவனையினையும் கெடுத்தற்பொருட்டுப் பிர
மாணசம்சயமுதவிய மூவகைப் பிரதிபந்தத்தின் நாசவடிவ
பல்பரியந்தம் பொருந்துமாறு கிரவணமன்னிதித்தியாக
னங்கள் செய்யத்தக்கனவாம். (௮)

श्रवणस्य प्रसिद्ध्यैव भवतोत्ये तथा सति ।

द्वयोर्मूलं तु श्रवणं कर्तव्यं तद्धि धीधनैः ॥ ९ ॥

(இ-ள்) கிரவணத்தின் மிக்கசித்தியினாலேயே, கடை
சியான மனனத்தியானமிரண்டும் ஆகின்றன. அவ்வாறாக
வே, அவ்விரண்டன் பிரசித்தகாரணமான கிரவணம் எது
வோ அது புத்தியாகிய தனமுடையவர்களால் முதலிற் செய்
யவேண்டியதாம். (௯)

वेदांतानामशेषाणामादिमध्यावसानतः

ब्रह्मात्मन्येव तात्पर्यमिति धीः श्रवणं भवेत् ॥ १० ॥

(இ-ள்) தாற்பரியத்தினை நிர்ணயஞ்செய்யும் ஷட்விங்
கவடிவயுக்திகளால் “சர்வவேதாந்தங்களாகிய உபநிஷத்துக்
ளுக்கும் ஆதிமத்திய அந்தங்களால் பிரஹ்மவடிவ ஆத்மா
விலேயே தாற்பரியமாம்” என்னும் புத்தி(நிச்சயம்) கிரவண
மாகின்றது. (இது கிரவணத்திற்கு சாஸ்திரத்திற் கூறப்
பட்டுள்ள லக்ஷணமாம்.) (௧௦)

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् ।

अर्थवादोपपत्ती च लिंगं तात्पर्यनिर्णये ॥ ११ ॥

(இ-ள்) அந்த ஷட்விங்கங்களை இப்பொழுது பெயரால்
நிர்த்தேசஞ்செய்கின்றோம்:—க, உபக்ரமம் உபசங்காமிரண்

டன் ஒருவடிவத்தன்மை, உ. அப்பியாசம், ஈ. அபூர்வ
தை, ச. பலம், ஞ. அர்த்தவாதம், சு. உபபத்தி இவை
ஒவ்வொன்றும் தாற்பரியத்தின் நிர்ணயத்தில் விங்கமாம். ( )

वस्तुनः प्रतिपाद्यस्याऽऽदावंते प्रतिपादनम् ।

उपक्रमोपसंहारौ तदैक्यं कथितं बुधैः ॥ १२ ॥

(இ-ள்) இப்போது ஆறு சுலோகங்களால் தனித்தனி
யே விங்கத்தின் லக்ஷணத்தினைக் கூறுகின்றார் :—க. பிரகர
ணத்தாற் பிரதிபாதனஞ் செய்யத்தக்க பிரஹ்மவடிவ அந்
விதியவஸ்துவினைப் பிரகரணத்தின் ஆகியிலும் அந்தத்தி
லும் பிரதிபாதித்தல் எதுவோ அது உபக்கிரமமும் உபசங்
காரமுமாம். அவற்றுள், ஆகியில் பிரதிபாதித்தல் எது
வோ அது உபக்கிரமமாம். அந்தத்தில் (முடிவில்) பிரதிபா
தித்தல் எதுவோ, அது உபசங்காரமாம். அவ்விரண்டற்கும்
ஒருவிங்கவடிவத்தன்மை பண்டிதர்களாற் கூறப்பட்டுள்ளது.

वस्तुनः प्रतिपाद्यस्य पठनं च पुनः पुनः ।

अभ्यासः प्रोच्यते प्राज्ञैः स एवाऽऽवृत्तिशब्दभाक् ॥ १३ ॥

(இ-ள்) உ. பிரகரணத்தாற் பிரதிபாதிக்கத்தக்க அந்
விதியவஸ்துவினை அப்பிரகரணத்தின் மத்தியில் அடிக்கடி
படித்தல்எதுவோ, அது பண்டிதர்களால் அப்பியாச மெனப்
படுகின்றது. அவ்வப்பியாசமே ஆவிரூத்தி சப்தத்தின் வாச்
கியமாம். (கஈ)

श्रुतिभिन्नप्रमाणेनाविषयत्वमपूर्वता ।

कुत्रचित्स्वप्रकाशत्वमप्यमेयतयोच्यते ॥ १४ ॥

(இ-ள்) ஈ. பிரகரணத்தினாற் பிரதிபாதிக்கத்தக்க
அந்விதியவஸ்து சுருதியின் வேறான (பிரத்தியக்ஷமுதவிய
லெனகிக) பிரமாணங்களால் விஷயமாகாமை எதுவோ,
அஃது அபூர்வவையாம். ஒரோவிடத்து அவ்வந்விதியவஸ்
துவின் ஸ்வப்ரகாசத்தன்மையும் அமேயத்தன்மை (எப்பிர

மாணத்திற்கும் விஷயமாகாமை)வடிவ ஹேதுவால் ஆபர்
வதை பெனப்படுகின்றது. (கச)

अयमाणं तज्ज्ञानात्तत्प्राप्त्यादिप्रयोजनम् ।

फलं प्रकीर्तितं प्राज्ञैर्मुख्यं मोक्षैकलक्षणम् ॥ १५ ॥

(இ-ள்) ச. பிரகரணத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் அத்
விதியவஸ்துவின் ஞானத்தாற் கேட்கப்படுகின்ற அதன்
பிராப்திமுதலிய பிரயோஜன மெதுவோ, அதனைப் பண்டி-
தர்கள் மோக்ஷவடிவ ஏகலக்ஷணமுடைய முக்கியமான பல
மென்பர். (கரு)

वस्तुनः प्रतिपाद्यस्य प्रशंसनमथापि वा ।

निंदा तद्विपरीतस्य हर्थवादः स्मृतो बुधैः ॥ १६ ॥

(இ-ள்) ரு. பிரமாணத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்படும்
அத்விதியவஸ்துவின் ஸ்துதி அல்லது அதனின் விபரீத
மான துவைதத்தின் நிந்தை எதுவோ, அது பண்டிதர்
களால் அர்த்தவாத மெனப்படுகின்றது. (கசு)

वस्तुनः प्रतिपाद्यस्य युक्तिभिः प्रतिपादनम् ।

उपपत्तिः प्रविज्ञेया दृष्टान्ताद्या ह्यनेकधा ॥ १७ ॥

(இ-ள்) கூ. பிரகரணத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்படும்
அத்விதியவஸ்துவினை யுக்தியினுற் பிரதிபாதித்தல் எதுவோ,
அது திருஷ்டாந்தமுதலிய அநேகவித யுக்திவடிவ உபபத்தி
பென்று அறியத்தக்கதாம். (கன)

एतल्लिगविचारेण भवेत्तात्पर्यनिर्णयः ।

तात्पर्यं यस्य शब्दस्य यत्र सः स्यात्तदर्थकः ॥ १८ ॥

(இ-ள்) உபநிடதங்களில் இவ்வறுவகைவினங்கங்களின்
விசாரத்தினால் உபநிடதங்கட்கு அத்வைத (பிரத்தியக்
பின்ன) பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் எதுவோ, அதன் நிச்சய
மூண்டாகின்றது. எச்சுபத்தத்திற்கு எவ்வர்த்தத்தில் தாற்

பரியமுளதோ அஃது அச்சப்தத்தின் அர்த்தமர்கின்றது.
மற்றையது (கேவலவாச்சிபார்த்தம்) ஆகாது. (கஅ)

மंदानां श्रुतिसंक्षिप्ता मानसंशयनुत्तये ।

करोम्यवनिनिक्षिप्तनिषिवलिङ्गीकीर्त्तनम् ॥ १९ ॥

(இ-ள்) மந்தர்கட்கு “வேதார்த்தங்களினது அக்ஷிப்யப் பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியத்தின் நிச்சயவடிவ” கிரவணத்தின் சித்தியினால் “வேதார்த்தங்கள் அக்வைதப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பனவா? அல்லது வேறு அர்த்தத்தினைப் பிரதிபாதிப்பனவா?” என்னும் ஞானவடிவப் பிரமாணச் சம்சயத்தினது நாசத்தின்பொருட்டுப் பூமியில் புதைக்கப்பட்டோள் நிதியினைச் சித்தித்ததாகக் கூறுவதுபோல யான் விங்கங்களைக் கீர்த்திக்கின்றேன். (கக)

तत्त्वालोके विशेषोपि विचारस्तददर्शनात् ।

मया त्वेषां समासेन क्रियते दिक्प्रदर्शनम् ॥ २० ॥

(இ-ள்) தத்துவாலோகமென்னும் ஞானில் ஆந்தகிரிஸ்வாமிகளால் விங்கங்களின் விசேஷவிசாரம் செய்யப்பட்டுள்ளதாயினும், அந்நூல் காணப்பட்டாமையின், என்னால் இந் தவிங்கங்களின் திசையினைக் காட்டுதல்மாத்திரம் சுருக்கமாகச் செய்யப்படுகின்றது. (உடு)

सर्वेषूपनिषद्ग्रन्थेषूपसनमनैकधा ।

ज्ञानविशेषं तु तज्ज्ञेयं चित्तशुद्धिकरं यतः ॥ २१ ॥

(இ-ள்) எல்லாவுபநிஷதங்களிலும் அநேகவித உபாசனம் (தியானம்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவே ஞானத்தின் சேஷம் (உபகாரகம்) என்று அறியத்தக்கதாம்; எதனாலெனின், சித்தசத்தியைத் தருவதாயிருத்தலின்; ஆதலால் உபநிஷதங்களிலுள்ள உபாசனப்பாகத்தின் விங்கங்களை வேறாக விசாரித்தலின் உபயோகமின்மையின் அது இங்குச் செய்யப்படவில்லை. (உக)

உபோத்காதகீர்த்தன மென்னும்

முதற்பிரகரணம்

முடிந்தது.

உ. ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்ஸிங்ககிர்த்தனம்.

ईशावास्यमुपक्रम्योपसंहारः स पर्यगात् ।

अनेजदेकमित्याद्योऽभ्यासस्तस्याद्वयस्य च ॥ १ ॥

(இ-ள்) க. “இசாவாஸ்யமிதீ சர்வீ (ஈசுவரனான் இவ்வெல்லா ஜகத்தும் மறைக்கத்தக்கதாம்)” என்று முதல் மந்திரத்தினால் உபக்கிரமம் செய்து, “ச பர்யகாச்சுக் (அது நாற்புறத்தும்சென்றது சுத்தமாம்.)” என்னும்(அ-வது)மந்திரத்தால் உபசங்காரமாம். உ. “அனேஜதேக் மனசோ ஜவீயோ (அசஞ்சலம், ஏகம், மனதினும் வேகமுடையது)” (ச) என்பது முதலியன அர்த்தவடிவ அவ்வத்வைதத்தின் அப்பியாசமாம். இங்கு முதலியவென்னும் சப்தத்தினால் “ததீதரஸ்ய சர்வஸ்ய (ஆஃது இவ்வெல்லாவற்றின் உள்ளாம்.)” என்னும் (ரு) மந்திரம் கொள்ளப்படும். (க)

नैनेद्देवा अपूर्वत्वं फलं मोहाद्यभावकम् ।

कुर्वन्नित्यनुवाद्यैवासूर्या भेदविनिर्दनम् ॥ २ ॥

(இ-ள்) ஈ. “நைநேவா அபூர்வம் பர்வமர்ஷத் (இதனை தேவர்களாகிய இந்திரியங்கள் அடையவில்லை. அது பூர்வம் (முன்) சென்றது.)” என்னும் (ச) மந்திரத்தினால் உபநிஷதங்கனின் வேறான பிரமாணங்கட்கு விஷயமாகாமைவடிவ அபூர்வதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ச. “तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः (அங்கு ஒருமைபைக் காண்பவனுக்கு மோகம் ஏது? சேர்கம் ஏது?)” என்னும் (எ) மந்திரத்தினால் மோகமுதலியவற்றின் அபாவவடிவ பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ரு. “कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समा: (இங்குக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனாய் நூறுவருஷம் ஜீவித்திருக்க விரும்புக.)” என்னும் (உ) மந்திரத்தினால் ஜீவித்தலின் இச்சாரமுடைய பேததிரிக்குக் கர்மஞ்செய்தலின் அநவாதத்

தினைச்செய்தே, இன் “असूर्या नाम ते लोकाः (அவ்வசூரர்களின் லோகம் பிரசித்தமாம்.)” என்னும் (ங) மந்திரத்தால் பேத ஞானத்தின் நிந்தையும், அர்த்தத்தினால் அபேதஞானத் தின் ஸ்துதிவடிவமுமான் அர்த்தவர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. (உ)

तस्मिन्नपो मातरिश्वेत्युपपत्तिः प्रदर्शिता ।

एतैरीशोपनिषदोऽद्वैते तात्पर्यमिष्यते ॥ ३ ॥

(இ-ள்) சு. “तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति (அஃது உள தாக வாயு ஜலத்தைத் தரிக்கின்றது)” என்னும் (ச) மந்தி ரத்தினால் உபபத்தி (அபேதபோதனத்தின் யுக்தி) காட்டப் பட்டுள்ளது. இந்த விங்கங்களால் ஈசாவாசியவ்ப்நிஷத் திற்கு அத்வைதப்பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கிகரிக்கப் படுகின்றது. (ங)

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்விங்ககீர்த்தனமென்னும்

இரண்டாம்பிரகரணம்

முடிந்தது.

ங. கேனோபநிஷத்விங்ககீர்த்தனம்:

श्रोत्रस्येत्याद्युपक्रम्य प्रतिबोधादिवाक्यतः ।

उपसंहार एवोक्तस्तदैक्यं शायते बुधैः ॥ १ ॥

(உரை) சு. “श्रोत्रस्य श्रोत्रं (சுரோத்திர) தின் சுரோத் திரமாம்)” என்றல் முதலிய சு-வது கண்டத்த உ-வது வாக் கியத்தினால் உபக்கிரமம் செய்து, “प्रतिबोधविदितं (போ தங்கள்தோறும் அறியப்படுவதாம்.)” என்றல் முதலிய (உ, கட-வது) வாக்கியத்தினால் உபசங்காரமே சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இவ்விரண்டன் ஏகத்துவம் (ஒருமை) பண் டிதர்களால் ஸ்மியப்படுகின்றது. (க)

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धीत्याद्यभ्यास उदीरितः ।

न तत्रेत्याद्यपूर्वत्वं प्रेत्यास्मादिति वै फलम् ॥ २ ॥

(உரை) உ. “தदेவ் ப்ரஹ்ம த்வம் விஹி (அதனையே நீ பிரஹ்ம மென்றறி.)” என்றல் முதலிய (க, ச—அ-வது) வாக்கியங்களால் அப்பியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈ. “न तत्र चतुर्गच्छति (அதில் சகல (நேத்திரம்) செல்லுகிறதில்லை.)” என்றல் முதலிய (க, ஈ-வது) வாக்கியத்தினால் உபநிஷதங்களின் வேறான பிரமாணத்திற்கு விஷயமாகாமைவடிவ அபூர்வத்தை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ச. “भूतेषु भूतेषु विचित्य धीराः (திராகர் பூதங்கள் தேசமும் அறிந்து,)” என்று ஆத்மஞானத்தினை அறிவதென்று, “प्रेत्यास्माहोकादमृता भवन्ति (இந்த லோகத்தினின்றும் தேகப்பிராணவியோகத்தினையடைந்து அமிருதராகின்றனர்.)” என்று (ஈ, ஈ-வதில்) பிரசித்த பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (உ)

ब्रह्म हेत्याद्यर्थवादोऽविज्ञातमिति चांतिमम् ।

एतैः केनोपनिषदोऽद्वैतै तात्पर्यमिष्यते ॥ ३ ॥

(உரை) ஈ. “ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये (பிரஹ்மம் தேவர்களின் பொருட்டு விஜயத்தினைக் கொடுத்தது.)” என்றல் முதலிய இவ் (ஈ, க-வது) வாக்கியங்களால் ஆக்கியாயினை வடிவ அர்த்தவாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கூ. “यस्यामन्तं तस्य मन्तं (எவனுக்கு அஞ்ஞாதமோ (அறியப்படாததோ) அவனுக்கு ஞாதமாம் (அறியப்பட்டதாம்.)” என்றல் முதலியவடிவ இந்த (உ, ஈ-வது) ஸ்வயம்பிரகாச அத்னவதவஸ்துவின் சாதகவாக்கியங்களால் கடைசி அநாவது உபபத்தி (தர்க்கமயபுத்தி) வடிவ ஆரூபது விக்கம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த விக்கங்களால் கேடுறையிஷத்

திற்கு அத்தைவதப்பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப் படுகின்றது. (ங)

கேகேபசிஷத்கீர்த்தனமென்னும்

முன்றும்பிரகரணம்

முடிந்தது.

௪. கடுபபரிஷதல்லங்கீர்த்தனம்.

येयं प्रेते मनुष्ये त्वित्यादिः सामान्यतस्तथा ।

अन्यत्र धर्मतस्त्वित्या-दिवाक्याच्च विशेषतः ॥ १ ॥

(உரை) க. “येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्ये (இறந்த மனுஷ்யனிடத்து யாதொரு இச்சம்சய முளதோ,)” என்ற ல் முதலியன (க, க், உ௦) சாமானியமாக உபக்கிரமமும். அவ்வாறே, “अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् (தர்மத்தின் வேறானதும், அதர்மத்தின் வேறானதும், இக் காரியகாரணங்களின் வேறானதுமாம்.)” என்றல் முதலிய (க, உ, கச.) வாக்கியத்தினால் விசேஷமாக. (க)

उपक्रमोऽगुष्ठमात्र इत्यारभ्योपसंहतिः ।

न जायतेऽशरीरं च नित्यानां नित्य एव सः ॥ २ ॥

(உரை) “अगुष्ठमात्रः पुरुषोत्तरात्मा உபக்கிரமமும், அஞ் குஷ்டமாத்கிர (பெருவிரலளவுடைய) புருஷன் அந்தராத் மா.)” என்று ஆரம்பித்து, இந்த (உ, சு, க௭) வாக்கியத்தினால் உபசங்காரமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உ. “न जायते म्रियते वा (பிறக்கிறதில்லை ; இறக்கிறதில்லை.)” (க, உ, க௮) என்பதும், “अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्ववस्थितसु (அசரீரமான கரீரங்களில் நிலைத்துள்ள அசரீரத்தினை)” (க, உ, உக) என்பதும், “नित्यो नित्यानां (அது சித்தியங்கட்கு நித்தியமாம்)” (உ, கு, க௩) என்பதும். (உ)

चेतनश्चेतनानां च बहूनामेक एव च ।

अस्तीत्येवोपलब्धव्य इत्याद्यभ्यास ईरितः ॥ ३ ॥

(உரை) “சேதனச் சேதனமானவைகள் ஒருவராயுள்ளவற்றினிடையில் ஏகமாய்க் காணக்கூடுதல் செய்யின்றது.” (உ, சூ, க௩) என்பதும், “அஸ்தித்யேவோபலப்தவ்ய” (இருக்கிறது என்றே அறியத்தக்கதாம்.) (உ, சூ, க௩) என்பதமாகிய இவைமுதலிய வெகுவாக அப்பியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௩)

नैव वाचा न मनसेत्याद्यपूर्वत्वमिति ।

मृत्युप्रोक्तां त्वेवमाद्यात्फलं श्रुत्या समीरितम् ॥ ४ ॥

(உரை) ௩. “நேவ வாசா ந மனசா: ப்ராப்து: ஸக்யோ ந சதுஸா (வாக்கினாலும் அறியக்கூடியதன்று; மனத்தினாலுமன்று; சக்தாவதினாலுமன்று.)” (உ, சூ, க௨) என்றல் முதலிய அபூர்வதை கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ௪. “மृत்யுப்ரோக்தா: நசிகேதா: ஸ்ரவணமாத்மாவா வித்யமேதா: யோகவிதி: ச க்ருதந்ம | ப்ரஹ்ம ப்ராப்தோ: விரஜோ: மூடி-மூர்த்யுரந்யோப்யேவ் யோ வித்யாத்மமேவ (முன் நசிகேதா யமனம் சொல்லப்பட்ட இவ்வித்தையினையும் சம்பூர்ணயோகவிதியினையும் பெற்று, பிரஹ்மத்தினை யடைந்தவனாய், நிர்மலனாய், மாணமின்றியவனானான். பிறனும் எவன் அத்யாத்மத்தினை யே அறிகின்றானோ, அவன் இவ்வாறு ஆவான்.)” என்னும் (உ, சூ, க௨) இவை முதலிய வாக்கியங்களால் சுருதியில் பலம் செவ்வையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

स लब्ध्वा मोदनीयं वै फलं प्रोक्तं स्फुटं तथा ।

ब्रह्म क्षतं च युगलमोदनं त्वेवमादितः ॥ ५ ॥

(உரை) “சமோதே: மோதனியம் ஹி லப்த்வா (அவன் மோதவடிவத்தால் ஆறுபவன் செய்யத்தக்கதனையடைந்து மோதத்தினைப்பெறுகின்றான் (களிக்கின்றான்.)” என்னும் (௧, உ, க௩)

என்னும் வாக்கியத்தினால் இவ்வாறு இதுவும் ஸ்பஷ்ட பல
மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ௫. “यस्य ब्रह्म च क्षत्रं
च उभे भवत ओदनं (எதற்குப் பிராஹ்மணனும் கூத்திரியனு
மாகிய இருவரும் உதனம் (உணவு) ஆகின்றனரோ” என்
னும் (க, உ, உச) இவை முதலிய வாக்கியத்தினால், (௫)

अर्थवादश्च युक्तिवै त्वग्निरित्यादिवाक्यतः ।

एभिः कठोपनिषदोऽद्वैते तात्पर्यमिष्यते ॥ ६ ॥

(உரை) அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதிவடிவ அர்
த்தவாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே “मृत्योः स
मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति (எவன் இங்கு நானாவப்போல
காண்கின்றானோ அவன் மிருத்தியுவினின்று மிருத்தியவை
யடைகின்றான்.)” (க, ச, க௦) என்பதும் (க, ச, கக) என்
பதுமான வாக்கியங்களால் பேதஞானத்தின் நிர்தைவடிவ
அர்த்தவாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் “च
என்
னும் சப்தத்தினால் சூகிக்கப்பட்டுள்ளது. ௬. “अग्निर्ब्रह्म
सुवनं प्रविष्टो रूप रूपं प्रतिरूपो बभूव (எப்படி அக்கிளி ஒன்றே
புவனத்திற் பிரவேசித்ததாய் ரூபங்களதோறும் பிரதிரூப
மாயிற்றே.)” (உ, ௫, கூ-கக) என்றல் முதலிய முன்று மந்திர
வடிவவாக்கியங்களாலும், “च कारत्वात् ‘येन रूपं रसं गन्धं (எத
னால் ரூபத்தினை ரஸத்தினை கந்தத்தினை அறிகின்றானோ)
என்பது (உ, ச, ௩) முதலிய அநேகவாக்கியங்களாலும்
யுத்தி சப்தத்தின் வாச்சியமான உபபத்தி சொல்லப்பட்டி
ருக்கின்றது. இந்தவின்கங்களால் கடவல்லியுபநிஷத்திற்கு
அத்வைதப்பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டி
ருக்கின்றது. (க)

கடவல்லியுபநிஷத்தின்ககீர்த்தனமென்னும்

நான்தரம்பிரகரணம்

முடிந்தது.

௫. பிரசிநோபநிஷத்லிங்ககீர்த்தனம்.

ब्रह्मपरा हि वै ब्रह्म-निष्ठा इत्युपक्रम्य तत् ।

तान्होवाचैतावदेवो-पसंहारस्तदेकता ॥ १ ॥

(உரை) ௧. “ब्रह्मपरा ब्रह्मनिष्ठा परं ब्रह्मान्वेषमाणाः (பிரஹ்மத்தில் தற்பரரான பிரஹ்மநிஷ்டர்கள் பரப்பிரஹ்மத்தினைத் தேடுகின்றவர்களாய்)” (க-வது பிரசின்ம், க-வது வாக்கியம்) என்று அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தினையே உபக்கிரமஞ்செய்து, “तान्होवाचैतावदेवाहमेतत्परं ब्रह्म वेद नातः परमस्ति (அவர்களுக்குச் சொல்லலாயினார்:—இவ்வளவே நான் இப்பரப்பிரஹ்மத்தினை அறிகிறேன். இதனின் வேறான் இல்லை)” (சு, எ) என்னும் வாக்கியத்தினால் இவ்வாறு உபசங்கராமாகம். இவ்விரண்டற்கும் ஒருவிதவடிவத்துவமுள்ளது. (க)

एतद्वै सत्यकामेति यत्तदभ्यास उच्यते ।

इहैवातः शरीरे तु सोम्य ! चेत्याद्यपूर्वता ॥ २ ॥

(உரை) ௨. “एतद्वै सत्यकाम ! परं चापरं न यदोकारः (சத்தியகாமனே ! இந்திச்சயத்தினால் பரப்பிரஹ்மமும் அப்பரப்பிரஹ்மமாம். எது ஒங்காரமாமோ,)” (ரு, உ) என்னும், “यत्तच्छांतमजरममृतमभयं परं च (எதுவோ அது சாந்தமும், அஜரமும், அமிருதமும், அபயமும், பரப்பிரஹ்மமாம்)” (ரு, எ) என்னும் அப்பியாசம் சொல்லப்படுகின்றது. ௩. इहैवातः शरीरे सोम्य ! स पुरुषो यस्मिन्नेताः षोडशकलाः प्रभवन्ति लोभामियने ! இதே சரீரத்தினுள் அப்புருஷனுக்கு கின்றான், எவனிடத்தில் இப்பதினாறுகலைகளுண்டாகின்றனவோ)” என்னும் (சு, உ) வாக்கியத்தினால் சரீரத்தி விருப்பவனது உபதேசமின்றி யுபலம்பமின்மை (தோற்றமை) வடிவ அபூர்வதை சூசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (உ)

तं वेद्यं पुरुषं वेदेत्यादितः फलमुच्यते ।

तदच्छायमदेहं वे-त्यादिभिः कथिता स्तुतिः ॥ ३ ॥

(உரை) சு. “த் வேத்யம் பुरुஷம் வேத யதா மா வோ மृत்யுபரி வ்யதா
இதி (அந்த வேத்திய புருஷனை எவ்வாறிருக்கின்றானோ,
அவ்வாறு அறிக. உங்களுக்கு மிருத்தியுயின் பிடை யுண்
டாகலாகாது இவ்வாறு)” என்பது (சு, ௩) முதலிய வாக்கி
யத்தால் புலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ௫. “ததच्छाय-
मशरीरमलोहितं शुभ्रमक्षरं वेदयते यस्तु सौम्य ! स सर्वज्ञः सर्वो भवति
(ஸோமியனே ! யாவனொருவன் அந்த அஞ்ஞான்மின்றிய
தும் அசரீரமும், செம்மையில்லாததும், சுத்தமூர்மான்
அகந்நாத்தினை அறிகின்றானோ, அவன் சர்வஞ்ஞனும் எல்
லாமுமாகின்றான்” என்பது (ச, ௧௦) முதலியவாக்கியங்க
ளால் அர்த்தவாதரூபஸ்துதி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ()

नदीसमुद्रदृष्टान्तादुपपत्तिः प्रदर्शिता ।

एतैः प्रश्नोपनिषदोऽद्वैते तात्पर्यमिष्यते ॥ ४ ॥

(உரை) சு. “स यथेमा नद्यः (அஃது எப்படி இந்த
ஆறுகள்)” என்பது (சு, ௫) முதலிய (சு, ௬) வாக்கியத்
துள்ள திருஷ்டாந்தத்தினால் பரமாத்மாவின் பதினாறு
கலைகளின் உற்பத்தியாகல நரசுமாத லென்பவற்றின் உபந்நி
யாசத்தால் உபபத்தி காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தவிங்
டங்களால் பிரசிட்னோபநிஷத்திற்கு அத்வைதப்பிரஹ்மத்
தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (ச)

பிரசிட்னோபநிஷத்திங்கீர்த்தனமென்னும்

ஐந்தாம்பிரகாணம்

முடிந்தது

க. முண்டகோபநிஷத்லிங்ககீர்த்தனம்.

अथ परेत्युक्तं यो ह वै परमं च तत् ।

ब्रह्म वेदेत्यादिवाक्यादुपसंहार ईस्ति ॥ १ ॥

(உரை) க. “அथ பரா யயா ததக்ஷரமபிசம்யதே யதததததத
இப்போது பாவித்தை சொல்லப்படுகின்றது. என்னால்
அவ்வகூடம் அறியப்படுகின்றதோ, யாதொரு அஃது அந்
ருசியமாம்.” என்பது (க, க, ௫—க) முதலிய வாக்கியத்
தால் உபக்கிரம் செய்து, “ச யோ ஹ வை தத்பரம் ப்ரஹ்ம வேத (அவன்
எவன் அந்தப்பரமப்பிரஹ்மத்தினை அறிகின்றானோ),” என்
பது (௩, ௨, ௧) முதலியவாக்கியத்தினால் உபசங்காரம்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (க)

आविः सन्निहितं चेति तदेतदक्षरं स्थिति ।

अभ्यासो गृह्यते नैव चक्षुस्त्याद्यपूर्वता ॥ २ ॥

(உரை) உ. “ஆவி: சன்னிஹிதம் (பிரத்தியக்ஷமாம்;
சமீபித்ததாம்.)” (உ, ௨, ௧) என்றும், “தததததத ப்ரஹ்ம (அந்த
இஃது அக்ஷரவடிவப்பிரஹ்மமாம்.)” (உ, ௨, ௨) என்றும்
அப்யாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௩. “ந் சக்ஷுஸா க்ருதே நாபி வாசா (சக்ஷுஸினால் கிரகிக்
கப்படுகிறதில்லை. வாக்கினாலில்லை)” என்பதுமுதலிய
வடிவ (௩, ௧, ௩) வாக்கியத்தின் அர்த்தவடிவ அபூர்
வதை யுளது. (உ)

मिथते हृदयग्रंथिरित्याद्यात्फलमीरितम् ।

यं यं लोकं च हेत्याद्यैरर्थवादः प्रवोषितः ॥ ३ ॥

(உரை) ச. “மிததே ஹ்ருதயக்ரந்திரித்யாத்யாத்ஹ்ருதமிரீரீதம்
அறிந்தபோது இருதயக்ரந்தி பேசிக்கின்றது.” என்பது
(உ, ௨, ௩) முதலிய (௩, ௨, ௩—௧) வாக்கியத்தினால் பலம்.

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ௫. “யं यं लोकं मनसा संविभाति
विशुद्धसत्त्वः कामयते यांश्च कामान् तं तं लोकं जायते तांश्च कामा-
स्तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद्भूतेकामः (பரிசுத்தமனதுடையவன் எந்தெ
ந்தலோகத்தினை மனசினால் சிந்திக்கின்றானோ, எந்தபோகங்
களைவிரும்புகின்றானோ, அந்தந்தலோகத்தினையும், அந்தப்
போகங்களையும் அடைகின்றான். அதனால் விபூதியினை
விரும்புகிறவன் ஆத்மஞானியினைப்பூஜிக்கக்கூடவன்.)” என்
பது (௩, ௧, ௧௦) முதலிய வாக்கியத்தினால் அர்த்தவாதம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௩)

சுதீசாமைரயேத்யாதி-நோபபதி: ப்ராசிதா ।

एतैर्मुडकतात्पर्यमद्वैतैऽगीकृतं बुधैः ॥ ४ ॥

(உரை) ௧. “यथा सुदीप्तात्पावकाद्विस्फुलिगाः सहस्रशः
प्रभवन्ते सरूपाः । तथाऽक्षराद्विविधाः साम्य ! भावाः प्रजायन्ते तत्र
चैवापियन्ति (எப்படியிருந்தெரிகின்ற அக்கினியினின்றும் ஆயி
ரக்கணக்கான ஸமானவடிவ பொரிகள் உற்பத்தியாகின்ற
னவோ, அதுபோல ஸோமியனே ! அக்ஷரத்தினின்றும் பல
வகைப் பதார்த்தங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. அதிலேயே
ஒடுங்குகின்றன).” என்பது (உ, ௧, ௧) முதலிய வாக்கியத்
தால் உபபத்தி விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த விங்கங்
களால் முண்டகோபநிஷத்திற்கு அத்வைவத்தில் தாற்பரியம்
பண்டிதர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (௪)

முண்டகோபநிஷத்விங்ககீர்த்தனமென்னும்

ஆறம்பிரகாணம்

முடிந்தது.

களின் கற்பனை எதுவோ அது உபபத் (யுக்தி)யாம். இந்த லிங்கங்களால் மாண்டேயோபநிஷத்திற்கு அத்தைதப் பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (1)

மாண்டேயோபநிஷத்லிங்ககீர்த்தன மென்னும்

எழும்பிரகாணம்

முடிந்தது.

அ. தைத்திரீயோபநிஷத்லிங்ககீர்த்தனம்.

ब्रह्मविदित्युपक्रम्य यथायं तृप्तसंहतिः ।

तस्माद्वा इत्यथो वाक्यं यदा ह्येवेति चापरम् ॥ १ ॥

(உரை) க. “**ब्रह्मविदामिति परं**(பிரஹ்மவித்து(பிரஹ்ம ஞானி) பாப்பிரஹ்மத்தினை அடைகின்றான்)” (உ, க) என்று உபக்கிரமம் செய்து, “**स यथायं पुरुषे यथासावादित्ये । स एकः** (அவன் யாதொரு இவன் புருஷனிடத்திருக்கின்றானே, யாதொரு இவன் சூரியனிடத்திலிருக்கின்றானே, அவன் ஏகன்.)” என்றல் முத்தியவடிவ (உ, அ) லாக்கியத்தினால் உபசங்காரமாம். உ. “**तस्माद्वा एतस्माद्वात्मन आकाशः संभूतः** (அந்த இவ்வாத்மாவின்னன்று ஆகாச முண்டாயிற்று)” (உ, க) என்பதும், “**यदा ह्येवैष एतस्मिन् दृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयने** (எதனால் எப்போது தான் இவன் அகிருசியமும் அநாத்மிய (அசரீர)மும், அவாச்சியமும், அநாதாரமுமான் இதில்)” (உ, எ) என்னும் அபரவாக் கியமும். (க)

भीमाऽस्मादित्यथोऽभ्यसिो यतो वाचो त्वपूर्वता ।

सोऽभ्युते ब्रह्मणा कामान् सहेत्यादि फलं श्रुतम् ॥ १ ॥

(உரை) ௭. “**भीषाऽस्माद्वातः पवते** (இப்பிரமாத்மாவின் அச்சத்தால் வாய் வீசுகின்றது.)” (உ, அ) என்பதும் அப்பியாசமாம். ௩. “**यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह** (மனதோடு வாக்குகள் அடையாது எதனின்றும் திரும்புகின்றனவோ.)” என்னும். (உ, ச) வாக்கியத்தினால் மனோவாக்குகளாலுபலக்ஷிக்கப்பட்ட சகல பிரமாணங்கட்கும் விஷயமாகாமவடிவ அபூர்வதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ௪. “**सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता** (அந்த ஞானி ஞானவடிவ பிரஹ்மத்தோடு ஏகமாய் எல்லாக்காமங்களையும் புசிக்கின்றான்.)” என்பது (உ, க) முதலிய (உ-வது வல்லி, எ-வது அதுவாக) வாக்கியங்களால் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (உ)

अर्थवादोतरं कुर्यादुदरं मेदनिन्दनम् ।

गायत्रास्ते हि सामैतदित्यादिविदुषः स्तुतिः ॥ ३ ॥

(உரை) ௮. “**यदुदरमंतरं कुरुते अथ तस्य सयं भवति** (எவன் சிறிதேனும் பேதத்தினைச் செய்கின்றானோ, பின் அவனுக்குப் பயமுண்டாகின்றது)” (உ, எ) என்பது பேதத்தின் நிர்த்தயம். “**एतस्मै गायत्रास्ते अहमज्ञमह-मज्ञमहज्ञम् । अहमज्ञादोऽहमज्ञादोऽहमज्ञादः** (வித்வான்-இந்த ஸாமத்தினைக் காயத்ரம் செய்கின்றவனு யிருக்கின்றான். — யான் (சர்வ) போக்கியம்; யான் போக்கியம்; யான் போக்கியம். யான் (சர்வ) போக்தர்; யான் போக்தர்; யான் போக்தர்.)” (௩, க௦) இவை முதலியன வித்வானது ஸ்துதியாம். அஃது அர்த்தவாதம். (௩)

यतो भूतानि जायते तत्सृष्ट्वेत्यादितोक्तिम् ।

तैत्तिरीयश्रुतेर्भाव एवेमौरेण्यतेऽद्वये ॥ ४ ॥

(உரை) ௯. “**यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते** (எதனின்றும் இப்புத்தவ்களுண்டாகின்றனவோ)” (௩, க) என்

பதும், “**तस्मैवा तदेवानुप्राविशत्** (அதனைச்சிருஷ்டித்து அதிலேயே பிரவேசித்தார்)” என்பதுமான (உ, சு) இவை முதலிய காரியகாரணங்களின் அபேதத்தினைப் போதிக்கும் சிருஷ்டிவாக்கியத்தினாலும், பிரவேசிப்பவன், பிரவேசம், பிரவேசிக்கப்படுவது என்பவற்றின் அபேதத்தைப் போதிக்கும் பிரவேசவாக்கியத்தினாலும் கடைசியான உபபத்தி வடிவ விங்கம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விவிங்கங்களால் தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு அத்தைவதப் பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (ச)

தைத்திரீயோபநிஷத்திங்ககீர்த்தனமென்னும்

எட்டாம்பிரகரணம்

முடிந்தது.

க. ஐதரேயோபநிஷத்தலிங்ககீர்த்தனம்.

आत्मा वा इत्युपक्रम्योपसंहरस्तु चांतिमे ।

प्रज्ञानं ब्रह्म वाक्येन महतोक्तो हि धीधनैः ॥ १ ॥

(உரை) க. “**आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्** (இது முன் ஒரு ஆத்மாகவே இருந்தது.)” (க, க, க) என்று உபக் கிசமம்செய்து, “**प्रज्ञानं ब्रह्म** (பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம்)” என்னும் கடைசியான முன்றுவதத்தியாயத்திலுள்ள டு-வது கண்டிகைபின் டு-வது ருக்கிலுள்ள மகாவாக்கிபத் தினால் புத்திமயங்களால் பிரசித்தமான உபசங்காரம் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றது. (க)

स इमानसृजल्लोकान्स ईक्षत-सृजा इति ।

तस्मादिदं इत्यादिवाक्यैरभ्यास ईरितः ॥ २ ॥

(உரை) உ. “**स इमानसृजल्लोकान्सृजत्** (அவர் இந்த லோகங்களைச் சிருஷ்டித்தார்.)” (க, க, உ) என்பதும்,

“ச இक्षतेमे नु लोका लोकान् सृजा इति (அவர் ஈகூணம் செய் தார்:—இவை லோகங்கள், லோகபரலாகளைச் சிருஷ்டிப் பேனாக)” (க, க, ந) என்பதும், “तस्मादिदं द्रो नाम अतनोत् இதந்திரன் என்று பெயராம்.” (க, ந, கச) என்பதுமான இவை முதலியவாக்கியங்களால் அப்பியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (உ)

स जात इत्यपूर्वत्वं प्रज्ञानेन तदित्यपि ।

स एतेनेतिवाक्येन फलं स्पष्टमुदीरितम् ॥ ३ ॥

(உரை) ந. “स जातो भूतान्यभिव्यक्षत् (அவர் வெனிப் பட்டவராய் பூதங்களை ஸ்பஷ்டமாய் நிர்தார்.)” (க, ந, கந) என்னும் வாக்கியத்தினால் சர்வபூதங்களையும் விளக்குவதா யிருந்தலால் அவற்றிற்கு விஷயமாகாமையடிவ, அல்லது “सर्वे तत्प्रज्ञानेन (அவ்வெல்லாம் பிரஞ்ஞையாகிய ஸ்வப் பிரகாச சைதன்யத்தினை நேத்திரமாக (நிர்வகிப்பதாக) வுடையனவாம்.)” என்னும் ந-வது அத்தியாயம், நு-வது கண்டத்தின் ந-வது வாக்கியத்தினால் இத்தன்மைய ஸ்வப் பிரகாசவடிவ அபூர்வதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ச. “स एतेन प्रज्ञेनाऽऽत्मनाऽऽस्मालोकादुत्कम्यामुष्मिन् स्वर्गे लोके सर्वान्कामानाप्त्वाऽमृतः समभवत् समभवत् । इत्योम् ॥ (அவன் இந்த ஞான ஸ்வரூபத்தினால் இவ்வுலகத்தினைக்கடந்து அந்த மோகூழ்மாகிய லோகத்தில் சர்வகாமங்களையும் அடைந்து அமிருதனான்; ஆனான். இவ்வாறு சத்தியமாம்.)” (ந, ந, ச) என்னும் வாக்கியத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக பலம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. (ந)

ता एता देवताः सृष्टास्तथा गर्भे नु सन्निति ।

स्तुतिमिर्युक्तिस्तु स इमानित्यारभ्य विदार्य सः ॥ ४ ॥

एतं सीमानमित्यादिश्रुतिवाक्यात्प्रकीर्तिता ।

इमेरुक्तेस्तु षड्लिङ्गैरैतरेयश्रुतौ गतम् ॥ ५ ॥

तत्स्यै ज्ञायतेऽद्वैते तन्निष्ठैर्वेदपारमैः ।

तथा मुमुक्षुभिः सर्वैरपि विज्ञेयमादरात् ॥ ६ ॥

(உரை) ௫. “தா एता देवताः सृष्टाः (அந்த இவ்வண்ணப் பாக்கப்பட்ட தேவதைகள் ஸ்துதிசெய்தன.)” (க, உ, க)

என்பதும், “गर्भे नु सन्नन्विषाभवेदमहं देवानां जनिमानि विश्वा (மாதாவின் கர்ப்ப ஸ்தானத்திலேயே இருப்பவனும், யான் இத்தேவர்களின் எல்லா ஜன்மங்களையும் அறிகின்றேன்.)” (உ, ச, ழ) என்பதுமான அத்தைப் பரமாத்மாவின் ஸ்துதிவடிவ அர்த்தவாதம் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ௬. “स इमांलोकानमृजत् (அவர் இந்த லோகங்களைச் சிருக்கடித்தார்.)” (க, க, உ) என்றும்பித்து (ச), “स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा आपद्यत (அவர் இதே கிரகி உள்ள சீமாவின் உச்சியினை)ப்பிளந்து இதன் வாயிலாக சீரத்தில் பிராப்தமானார்.)” என்றல் (க, ஈ, கஉ) முதலிய வாக்கியங்களால் சுருதி யுக்தியாகிய உபபத்தியினைக் கூறியிருக்கின்றது. கூறிய இந்த விங்கங்களாலோ கீதரேயோப் பிஷத்திலுள்ள (௫) அத்தைத்ததின் தர்பரியம் எதுவோ அதுவேததின் கரைகண்டவ(சுரோத்திரிய)ர்களும், அதில் நிஷ்டையுடையவ (பிரஹ்மநிஷ்ட)ர்களுமான பெரியோர்களால் அறியப்படுகின்றது. அவ்வாறே எல்லா முமுக்ஷுக்களாலும் ஆதரவேபடு அறியத்தக்கதாம். (க)

कैतरोयोरपिषत्तल्लिङ्गकौर्त्तन मेमेन्तुम्

(க)

ஒன்பதாம்பிரகரணம்

முடிந்தது

ॐ

கயி. சாந்தோக்யோபநிஷத்லிங்ககிர்த்தனம்.

அதில் ஆறாமத்தியாயலிங்ககிர்த்தனம்.

सदेवेत्युपक्रम्यैवै-तदात्म्यमिदमित्यतः ।

उपसंहृतिरभ्यासो नवकृत्व उदीरितः ॥ १ ॥

(உரை) க. “சதேவ சோம்யேதமய அசிடேகமேவாஹிதீயம் (ஸோமியனே! சிருஷ்டிக்கு முன் ஒரே அத்விதீயசத்து தானிருந்தது.)” (க, உ, க) என்று உபக்கிரமம் செய்து, “एतदात्म्यमिदं सर्वं (இவ்வெல்லாம் இச்சத்துவடிவ ஆத்மத் தன்மை யுடையதாம்.)” என்னும் க-வது அத்விதீயத்தின் கக்-வது கண்டுகையின் ஈ-வது வாக்கியத்தினால் உபசங்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உ. அப்பியாசம் ஒன்பது முறை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (க)

तत्त्वमसीतिवाक्यस्याऽऽवर्तनाद्बुद्धिमत्तमैः ।

अत्रैव सोम्य! सन्नेत्य-पूर्वोक्ता हि पांडितैः ॥ २ ॥

(உரை) “तत्त्वमसि (அது நீ)” என்னும் (க, அ, கக்) வாக்கியத்தின் (ஆவர்த்தனத்தால் பண்டிதர்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.) ஈ. “अत्र वाव किल सत्सोम्य! न निमा-ल्यसऽत्रैव किलेति (இவ்வாறு ஸோமியனே! இச்சரீரத் தில் ஆசாரியனுபதேசமின்றி ஸத்வடிவ பிரஹ்மம் இருப்பதாகின்றது. அதனை இந்திரியங்களால் அறியா. இங்கு தானே இருப்பதான சத்தினைக் குருவுபதேசவடிவ வேறு உபாயத்தாலறி.)” (க, கஈ, உ) என்பது பண்டிதர்களால் குருவுபதேசமின்றிப்பிரமாணந்தரத்திற்கு விஷயமாகாமை வடிவ பிரசித்த அபூர்வதை யாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (உ)

तावदेव चिरं तस्येत्यादिवाक्यात्फलं स्मृतम् ।

समादेशमुताप्राक्ष्य इत्यादेः स्तुतिरीरिता ॥ ३ ॥

(உரை) ச. “आचार्यवान् पुरुषो वेद तस्य तावदेव चिरं

यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्त्ये (ஆசாரியனையுடைய புருஷன் அறி கின்றான். அந்த ஞானிக்கு அதுவரையிற்குள் விலம்பம், எதுவரையில் பிராரப்தத்தின் கூடியத்தால் தேகத்திற்கு அந்தமுண்டாகவில்லையோ, பின்னர் சத்ருப பிரஹ்மத்தினை அடைகின்றான்.)” என்பது (சு, கச, ௨-) முதலிய வாக்கி யத்தினால் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (இ. ௩) “उत समादेशमप्राक्ष्यो येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतं सविज्ञातं विज्ञातम् (சுவேதகேதுவே! எதனால் கேட்கப்படாதது கேட்கப் பட்டதாகுமோ, மனனஞ்செய்யப்படாதது மனனஞ்செய்ய யப்பட்டதாகுமோ, அறியப்படாதது அறியப்பட்டதாகு மோ, அவவாதேசத்தினையும் ஆசாரியரிடத்து நீ கேட்டி (வினவிய)ருக்கின்றாயா?)” என்பது (சு, க, ௧) முதலிய வாக்கியத்தால் அர்த்தவாதவடிவ அத்தைத் ஞானத்தின் ஸ்துதி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (௩)

उपपत्तिर्यथा सोम्यैकेनत्यादिनिदर्शनम् ।

एतैश्छांदोग्यतात्पर्यं षष्ठ्यं त्विष्यतेऽद्वये ॥ ४ ॥

(உரை) ச. “यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं

स्यात् (ஸோமியனே! எப்படி ஒரு மட்டிண்டத்தால் கடா திகாரியம் யாவும் மண்மயமாக அறியப்பட்டதாகின்ற தோ,)” என்பது (சு, க, ௧-௩) முதலியவாக்கியங்களி லுள்ளது திருஷ்டாந்தவடிவ உபபத்தியாம். இந்த விங்கக் களால் ஆறும்த்தியாயத்திலுள்ள சாந்தேரக்யோபநிஷத் தின் தாற்பரியம் அத்தைத் பிரஹ்மத்தில் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளது. (௪)

சப்தமாத் தியாபலிங்ககீர்த்தனம்.

शोकं तरति तद्वेत्ते-त्युपकम्योपसंहृतिः ।

तस्य ह वेतिवाक्येन तदैक्यमनुभूयताम् ॥ ५ ॥

(உரை) சு. “तरति शोकमात्मवित् (ஆத்மஞானி சோகத்தைக் கட்டக்கின்றான்.)” (எ, க, ந.) என்று உபக் கிரமம் செய்து, “तस्य ह वा एतस्यैव पश्यत एवं मन्वानस्यैव विजानत आत्मत प्राण आत्मत आशा (அந்த இந்த இவ் வாறு பார்க்கப்பட்டவனும், இவ்வாறு மண்ணஞ்செய்யப் பட்டவனும், இவ்வாறு அறிபவனுமாகிய புருஷனது ஆத் மாவின் பிணைப்பின்மீது நினைந்து. ஆத்மாவின்மீதும் ஆசையுண்டாகின்றது.” என்னும் (எ, உ, க, க) வாக்கியத் தினால் உபசங்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வி ரண்டன் ஐக்கியத்தினை அபறுவிக்க. (டு)

अवस्ताच्च स एव त्यात्तथाऽयातस्त्वहंकृतेरादेशश्च ।

स्मृतोऽभ्यासोऽयात आत्मोपदेशयुक् ॥ ६ ॥

(உரை) உ. “स एवावस्तात्स उपरिष्ठात् (அதுவே கீழாயிருக்கின்றது. மேலாயிருக்கின்றது.” அதுபோல, “अथातोऽहंकारादेश एवाहमवस्तादहमुपरिष्ठात् (இப்போது அகங்காரத்தின் உபதேசமேயுள்ளது:—யான் கீழாயிருக்கின்றேன். மேலாயிருக்கின்றேன்.)” அவ்வாறே, “अथात आत्मादेश एवात्मैवावस्तादात्मोपरिष्ठात् (இப்போது ஆத்மாவின் உபதேசமாம்:—ஆத்மாவே கீழாயிருக்கின்றது; மேலாயிருக்கின்றது.)” என்னும் ஆத்மாவின் உபதேசத்தோடு கூடிய (எ, உ, க, க—ந) வாக்கியங்களால் அப்பியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (சு)

ऋगादिसर्वविद्यानामगोचरतयात्मनः ।

अपूर्वता फलं पश्यो नैव मृत्युं हि पश्यति ॥ ७ ॥

(உரை) ௩. “ச. होवाचर्वेदं भगवोऽध्येमि (நாரதர் சந்த்ருமாரரிடத்துக் கூறலாயினார்:—பகவானே! ருக்வேதத்தினைப் படித்திருக்கின்றேன்.)” என்றல் (எ, க, உ-௩) முதலிய வாக்கியங்களால் ஆத்மாவின், ருக்வேதமுதலிய சர்வவித்தைகளுக்கும் விஷயமாகாமைபினால் குருவுபதே சத்தா லறியப்படுதன்மை வடிவ அபூர்வதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ச. “न पश्यो मृत्युं पश्यति (ஞானி மிருத்தியுவைக் காண்கிறதில்லை).” என்றல் முதலிய (எ, உசு, உ) வாக்கியங்களால் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (எ)

पश्यः पश्यति सर्वं हीत्यर्थवादः सुसूचितः ।

जाता वा आत्मतः प्राणादयो युक्तिः प्रदर्शिता ॥ ८ ॥

(உரை) ௪. “सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वशः (ஞானி எல்லாவற்றையும் காண்கின்றான். எப்பற்றத்தானும் எல்லாவற்றையு மடைகின்றான்.)” (எ, உசு, உ) என்று அர்த்தவாதம் சூசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கூ. “आत्मातः प्राण आत्मात आशा (ஆத்மாவிலிருந்து பிராணன், ஆத்மாவிலிருந்து ஆசை),” என்னும் (எ, உசு, ௪) இவை முதலிய வாக்கியங்களால் ஹேதுவான ஆத்மைகம்போதக யுக்தியாகிய உபபத்தி காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. (அ)

छांदोग्यश्रुतितात्पर्यं सप्तमाध्यायगं बुधैः ।

इष्यते चाद्वये भूमि षड्भिर्लिगैरिभैः स्फुटम् ॥ ९ ॥

(உரை) இவ்வாறு இவ்வினிகங்களால் ஏழாவதத்தியாயத்துள்ள சாந்தோக்கியோபநிஷத்தின் தாற்பரியம் அதனை தப்பிரஹ்மத்தில் தெளிவாக அறிஞர்சனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (க)

எட்டாமத்தியாயலிங்ககீர்த்தனம்.

य आत्मैत्युपक्रम्यैव तं वा एतमुपासते ।

इत्यादिनोपसंहार एष आत्मैतिवाक्यतः ॥ १० ॥

(உரை) க. ய ஆத்மா஽பஹதபா஽மா (எவ்வாத்மா பாப மின்றியதா யிருக்கின்றதோ,)” (அ, எ, க) என்று உபக்கீர மம் செய்தே, “தம் வா எத் தேவா ஆத்மானுபாசதே (அந்த இவ்வாத்மாவினைத் தேவர்கள் நிச்சயமாக உபாசிக்கின்ற னர்.)” (அ, கட, சு) என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் உபசங்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உ. “एष आत्मैति होवाचैतदमृतमभयमेतद्भवेति (இது ஆத்மா, இது அமிருதம், அபயம், இது பிரஹ்மம் என்று கூறினார்.)” (அ, க௦, க) என்னும் வாக்கியத்தினால். (க௦)

अभ्यासोऽपूर्वता ब्रह्मचर्येणेत्यादितः फलम् ।

पुनरावर्तते नैव स इत्यादिरवेरितम् ॥ ११ ॥

(உரை) அப்யாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உ. “तद्य एवैतं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्येणानुविन्दन्ति तेषामेवैष ब्रह्मलोकः (அதனால் எவர்கள் தான் இந்தப் பிரஹ்மலோகத்தினை பிரஹ்மசரியத்தினால் சாஸ்திராகாரிய வுபதேசத்தின் பின் பிராப்தமாக்குகின்றார்களோ, அவர்கட்கே இந்தப்பிரஹ்ம மாகிய லோகம் வாய்க்கின்றது.)” என்பது. (அ, ச, உ) முதலிய வாக்கியங்களால் அபூர்வதை தொனிக்கின்றது. ச. “ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते न च पुनरावर्तते (பிரஹ்மவடிவ லோகத்தினை அடைகின்றான். மறுபடியும் திரும்புகிற தில்லை.)” என்பது (அ, க௧, க) முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டதாம் பலம். (க௧)

आख्यायिकाऽर्थवादः स्यादिन्द्रस्यासुरस्वामिनः ।

अशरीरोवायुरभ्रमित्यादिर्युक्तिरीरिता ॥ १२ ॥

(உரை) ஐ. இந்திரவிமோசனர்களது ஆக்கியாயிகை (கதை) அர்த்தவாதமாம். சு. “अशरीरो वायुरभ्रं विद्युत्तनयितुरशरीराण्येतानि (வாயு அசரீரமாம். மேகம், மின்னல், தேமக்காஜனே என்னு மிவை அசரீரமாம்)” என்பது (அ, கஉ, உ) முதலிய அபேதகயுக்திவடிவ உபபத்தி சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. (கஉ)

छांदोग्यश्रुतितात्पर्याष्टमाध्यायगं त्विमैः ।

इथ्यतेऽद्वय एवास्मिन्ब्रह्मण्येतत्प्रदर्शितम् ॥ १३ ॥

(உரை) இந்த ஷீங்கங்களினாலோ அஷ்டமாத்தியாயத் திலுள்ள சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் தாற்பரியம் இவ்வதவை தப் பிரஹ்மத்திலேயே அங்கீகரிக்கப்படுகின்ற தென்பது காட்டப்பட்டது. (கஉ)

சாந்தோக்யோபநிஷத்தின்கீர்த்தனமென்னும்

பத்தாம்பிரகரணம்

முடிந்தது.

கக. பிரகதாரண்பகோபநிஷதல்லிங்ககீர்த்தனம்.

அதில் முதலத்தியாயலிங்ககீர்த்தனம்.

आत्मेत्येवेत्यादिवर्षिषादुपक्रम्योपसंहृतिः ।

लोकमात्मानमेवोपासीतेत्यादिसमीरणात् ॥ १ ॥

(உரை) க. “आत्मेत्येवोपासीत (ஆத்மா வென்றே ஆழிக.)” என்பது (க, ச, எ) முதலிய வடிவ வாக்கியத்தால்

உபக்கிரமம் செய்து, “ஆத்மாமேவ லோகமுபாஸீத (ஆத்மாவா சிய லோகத் தையே அறிக.)” என்னும் க-வது அத்தியாயத்தினது ச-வது பிராஹ்மணத்தின் கடு-வது முதலிய வாக்கியத்தினால் உபசங்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

तदेतत्पदनीयं च तदेतत्प्रेय इत्यपि ।

वाक्यमारभ्य संप्रोक्तोऽभ्यासस्तस्य परमात्मनः ॥ २ ॥

(உரை) ௨. “ததேதத்ପଦନீயமஸ்ய சர்வஸ்ய யத்யமாத்மா (அந்த இது பிராப்தமாக்க (அடைய) த்தக்கதாம். யாதொரு இஃது எல்லாவற்றின் ஆத்மாவாம்.)” (க, ச, எ) என்றும், “तदेत-
त्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो विचात् (அந்த இது புத்திரானினும் பிரியமுள்ளதாம். வித்தத்தினும் பிரியமுள்ளதாம்.)” (க, ச, அ) என்னும் வாக்கியம் தொடங்கி, மேல் (க, ச, க0-ல்) இருமுறை “अहं ब्रह्मास्मि=யான் பிரஹ்மம்” என்னும் மகாவாக்கியத்தினைக் சொல்லுதல் புரியந்தமும் அப்பரமாத்மாவின் அபியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (உ)

तदाहुर्यद्वितीयाया अपूर्वत्वं सम्भिगितम् ।

य एवं वेद वाक्येन सर्वात्मत्वं फलं स्मृतम् ॥ ३ ॥

(உரை) ௩. “तदाहुर्यद्वितीयाया सर्वं भविष्यतो मनुष्या मन्यन्ते (அதனைக் கூறுகின்றனர். எதனைப் பிரஹ்மவித்தை யினால் எல்லாமாவேராகியமனிதர். மதிக்கின்றனரோ.)” (க, ச, க) என்னும் வாக்கியத்தினால் பிரமாணந்தரத்திற்கு விஷயமாகாத ஜீவர்களின் சர்வாத்மத்தன்மைவடிவ அபூர்வதை அங்கீகரிக்கப்பட்டதாம். ச. “य एवं वेदाहं ब्रह्मास्मीति स इदं सर्वं भवति (எவன் இவ்வாறு ‘யான் பிரஹ்மம்’ என்று அறிகின்றானோ அவன் இவ்வெல்லாமாகின்றான்)” என்

னும் (க, ச, க0) வாக்கியத்தினால் ஞானத்தால் ஸர்வாத்மத் தன்மை வடிவ பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (௩)

तस्याभूयै हि देवाश्च नेशते हेतिवाक्यतः ।

अर्थवादो द्विरूपो वै प्रोक्तः श्रुत्या स्फुटोक्तिः ॥ ४ ॥

(உரை) ௫. “तस्य ह न देवाश्च नाभूत्या ईशते (அந்த பிரஹ்மஞானமுடையவனது சர்வாத்மக பிரஹ்மபாவத் தினைத் தேவர்களும் கிராகரித்தற் பொருட்டுச் சமர்த்தரா கார்.)” என்னும் (க ச, க0) இவை முதலியவாக்கியத் தால் அபேதஞானத்தின் ஸ்தூதியும் பேதஞானத்தின் கிந் தையுமான இருவடிவ அர்த்தவாதம் சுருதியினால் ஸ்பஷ்ட மான வர்த்தையினுற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (சு)

उपपत्तिः स एषो हि हेतिवाक्यास्मृता त्विमैः ।

बृहदारण्यकाद्यस्याद्वैते तात्पर्यमिष्यते ॥ ५ ॥

(உரை) ௬. “स एष इह प्रविष्ट आनखाग्नेभ्यः (அந்த இப்பரமாக்மா நகறுணிபரியாதம் இச்சரீரத்திற் பிரவேசித் தார்.)” இவை முதலிய (க, ச, எ) வாக்கியத்தினால் உப பத்தி சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இந்த விங்கங்களால் பிருக தாரணியகோபதிஷ்டத்தின் முதலத்தியாயத்திற்கு அத்வை தப்பிரஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிந் தது. (௫)

இரண்டாமத்தியாயவிங்ககீர்த்தனம்.

ब्रह्म तेऽहं ब्रवाणीति सामान्योपक्रमः स्मृतः ।

व्येव त्वा उपयिष्यामि विशेषोपक्रमस्त्वयम् ॥ ६ ॥

(உரை) ௭. “ब्रह्म तेऽहं ब्रवाणीति (பிரஹ்மத்தினை உமக்குச்சொல்லுகின்றேன்.)” (உ, க, க) என்பது சாமா

னிய உபக்கிரமம். “व्ये व त्वा ज्ञपयिष्यामि (பிரஹ்மத்தினை உமக்குச் சொல்லுகின்றேன்.)” (உ, க, கரு) என்பதோ விசேஷ உபக்கிரமமாம். (சு)

यः एषः पुरुषो विज्ञानमयस्तूपसंहतिः ।

सामान्यतो विशेषेण तदेतद्ब्रह्म चेत्यपि ॥ ७ ॥

(உரை) “यः एषः पुरुषो विज्ञानमयः (யாதொரு இங் தப் புருஷன் விஞ்ஞானமயன்.)” (உ, க, கசு) என்பதோ சாமானியமாக உபசங்காரமாம். “तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरं (அந்த இப்பிரஹ்மம் காரணமின்றியதும் காரியமின்றியதுமாம்.)” (உ, கி, கசு) என்பது விசேஷமாக உபசங்காரமாம். (சு)

सत्यं सत्यस्य चाथात आदेशो नेति नेति च ।

स योऽयमिति चाभ्यासो बहुकृत्व उदीरितः ॥ ८ ॥

(உரை) உ. “सत्यस्य सत्यं (சத்தியத்தின் சத்திய மாம்.)” (உ, க, உ0-உ, ஈ, சு) என்பதும், “अथात आदेशो नेति नेति (ஆதலால் இப்போது இத்தன்மையதன்று இத் தன்மையதன்று என்பது உபதேசமாம்.)” (உ, ஈ, சு) என்பதும், “स योऽयमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मैव सर्वम् (அந்த யாதொரு இவ்வாத்மாவாம். இது அமிருதமாம். இது பிரஹ்மமாம். இஃது எல்லாமாம்.)” (உ, கி, க-கரு) என்பதுமாக இவ்வாறு வெகுவாக அப்யாசம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. (அ)

विज्ञातरमरे ! केनेत्यादिनाऽपूर्वता मता ।

यत्र वाख्य ह्यमूदात्मैव सर्वं चादितः फलम् ॥ ९ ॥

(உரை) ஈ. “विज्ञातरमरे ! केन विज्ञानीयात् (ஓ ! மைத் தாயி ! விஞ்ஞாதாவை (அறிபவனை) எதனால் அறியலாம் ?)

என்பது (உ, ச, கச) முதலிய வாக்கியங்களால் பிரமாணத்தாத்திற்கு விஷயமாகமைவடிவ அபூர்வதை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ச. “यत्र वा अस्य सर्वमात्मैवा-
 भूत्तकेन कं जिघ्रेत् (எந்த மோக்ஷத்தில் இந்த வித்வா-
 னுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவே யாயிற்றே, அங்கு எதனால்
 எதனை முகருவான்.)” என்பது (உ, ச, கச) முதலிய வாக்கியத்தினால் நிஷ்பிரபஞ்சப் பிரஹ்மவடிவமாக நிலைத்தல்
 வடிவ அக்வைதஞானத்தின் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (க)

परादाद्वय ते चैवास्यायिका वहबोऽपि च ।

अर्थवादस्तूपपत्तिरुर्णनाभ्याद्यनेकशः ॥ १० ॥

(உரை) ௫. “ब्रह्म तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनो ब्रह्म वेद (பிர-
 ஹ்மணஜாதியினை ஆத்மவினும் வேறிடத்திற் காண்பவ-
 னெவனே அவனைப் பிரஹ்மணஜாதி திரஸ்காரஞ்செய்கின்-
 றது.)” (உ, ச, க) என்னும் பேதஞானத்தின் நிந்தையும்
 வெகு ஆக்கபாயிகையும் அர்த்தவாதமாம். கூ. “स यथोर्णना-
 भित्तुनोच्चरेद्यथाऽग्नेः क्षुद्रा विष्फुलिगा व्युच्चरन्ति (அது எப்-
 படிச் சிலந்திப்பூச்சி தந்துவினால் மேலெழும்புகின்றதோ,
 எப்படி அக்கினியினின்றும் அற்ப அக்கினியின் அவயவம்
 பலவாக மேலெழும்புகின்றனவோ,)” என்னும் (உ, ச, ௨௦)
 முதலிய (உ, ச, க—க௨) வாக்கியங்களில் அநேக திருஷ்ட-
 யார்தவடிவ உபபத்தி யிருக்கின்றது. (க௦)

बृहदारण्यकस्यैव द्वितीयाध्यायस्याद्वितीयके ।

तात्पर्यं त्विष्यते प्राज्ञैरेभिर्लौकैः समिगितैः ॥ ११ ॥

(உரை) ௭. “கதாரணியகோபதிஷ்டத்தின் இரண்டாமத்-
 தியாயத்திற்குப் புண்டிதர்களால் சூசிக்கப்பட்ட இந்தவித்-
 கங்களால் அத்தியைப்பர ஹ்மத்தில் தாற்பரியம் அங்கீ-
 கரிக்கப்பட்டுள்ளது. (கக)

௩. முன்றும்த்தியாயலிங்ககீர்த்தனம்.

यत्साक्षादित्युपक्रम्योपसंहारस्तु वाक्यतः ।

विज्ञानमित्यतः प्रोक्त आवृत्तिरेष ते स्वात् ॥ १२ ॥

(உரை) க. “யத்சாக்ஷாத் (யாதொரு சாக்ஷாத் அப்ரோக்ஷமாக பிரஹ்ம மிருக்கின்றதோ,)” (௩, ச, க) என்று உபக்கிரமம் செய்து, “விज्ञானமானந்த் ப்ரஹ் (கிஞ்ஞான நந்தவடிவம் பிரஹ்மம்)” என்னும் (௩, கூ, உஅ) வாக்கியத் தினாலே உபசங்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உ. “एष त आत्माऽतर्ह्यस्यमृतः (இந்த உன்னுடைய ஆத்மா அந் தர்ஹாமி அமிருதருபமாம்.)” (௩, எ, ந—உந) என்னும் வாக்கியத்தினால் ஆகிருத்தியாகிய அப்பியாதம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. (கஉ)

तं त्वौपनिषदं चाहं पृच्छामीति त्वपूर्वता ।

फलं परायणं चैतत्तिष्ठमानस्य तद्विदः ॥ १३ ॥

(உரை) ந. “தம் த்வௌபனிஷதம் பூருஷம் (அந்த உபநிஷதங்களை ஸ்ரீயப்படும் புருஷனை உன்னிடம் கேட (வினவு)கின்றேன்.)” (௩, கூ, உக) என்றோ, உபநிஷதங் கட்டே விஷயமாதல்வடிவ அபூர்வதை சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. ச. “பராயணம் திஸ்தமானஸ்ய த்வித: (இந்தப் பிரஹ்ம ஆதவைதத்தத்துவத்தில் நிலைத்த தத்துவஞானிக்குப் பரம கதியாம்.)” (௩, கூ, உஅ) என்று பலம் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. (கஉ)

यो वै तत्काप्य ! सूत्रं तं विद्याचेत्यादितोऽपि च ।

यो वै एतच्च न ज्ञात्वाऽक्षरं गार्गीति च स्तुतिः ॥ १४ ॥

(உரை) ஐ. “யோ வை தத்காப்ய ! சூத்ர வித்யாச் சாந்தர்யாநி-
 மிதி ச ப்ரஹ்மவித்(காப்பய ! எவன் அச்சூத்திரத்தினையும் அவ்வந்
 தர்யாமியினையு மறிகின்றானே, அவன் பிரஹ்மவிரந்து.)”
 (ந, எ, க) என்பதும், “யோ வா எததக்ஷர் கார்யவிதீத்வாஸ்மிந்லோகே
 ஜுஹோதி (கார்கியே ! எவன் இவ்வக்ஷரத்தினை யறியாது,
 இவ்வுலகத்தில் ஓமிக்கின்றானே,)” (ந, அ, க0) என்பது
 மாகிய இவைமுதலிய வாக்கியத்தினால் அபேதஞானத்தின்
 ஸ்துதியும் ச காரத்தினால் (உம்மைபால்) பேதஞானத்தின்
 நிரந்தைவடிவமுமான அர்த்தவாதம் சொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றது. (கச)

एतस्य वा अक्षरस्येत्यादितो युक्तिरीरिता ।

तदस्थलक्षणस्योप-न्यासेन परमात्मनः ॥ १५ ॥

(உரை) கூ. “एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि ! सूर्या-
 चन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः (கார்கியே ! இவ்வக்ஷரத்தினது ஆணை
 யில் சூரியசந்திரர்கள் தரிக்கப்பட்டு நிலைத்திருக்கின்ற
 னர்.)” (ந, அ, கூ) இவை முதலியவாக்கியத்தால் பரமாத்
 மானினது துடஸ்தலக்ஷணத்தின் உபந்நியாசத்தினால் உப
 பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (கசு)

बृहदारण्यकश्रुत्यास्तृतीयस्य समिष्यते ।

तात्पर्यमद्वये लिङ्गैरेभिस्तु परमात्मनि ॥ १६ ॥

(உரை) பிருகதாரண்யகோபநிஷத்தின் மூன்றாமத்தி
 யாயத்திற்கு இந்த லிங்கங்களால் அத்வயபரமாத்மாவில்தான்
 பரியம் செவ்வையாக யங்கிகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (கசு)

நான்காமத்தியாயலிங்ககீர்த்தனம்.

इधश्च किमुपकम्याभयं स उपसंहतिः ।

सामान्यतो विशेषेण यत्र त्वस्येति वाक्यतः ॥ १७ ॥

(உரை) க. “இஃ ஹ வை நாம (இந்தம் என்னும் பிரசித்தமான பெயராம்.)” (ச, உ, உ) என்று சாமானியமாகவும், “கி ஜ்யோதிரியம் புருஷ இதி (எந்த ஜோதியுடைவன் இப்புருஷன்)” (ச, ஈ, உ) என்று விசேஷமாகவும் உபகீரமம் செய்து, “அபயம் வை ஜனக! ப்ராஸோசி (ஜனகரே! நீர் அபயத்தினை அடைந்திருக்கின்றீர்.)” (ச, உ, ச) என்பதும், அல்லது “ச வா எஷ மஹாநஜ ஆத்மா (அதுவே இது பெரிய அஜ ஆத்மாவாம்.)” (ச, ச, உரு) என்பதும் சாமானியமாக உபசங்காரமாம். “யத்ர த்வஸ்ய சர்வமாத்மீவாமூத் (எங்கு எல்லாம் ஆத்மாவே ஆயிற்றோ.)” (ச, ஈ, உரு) என்னும் வாக்கியத்தினால் விசேஷமாக உபசங்காரமாம். (க௭)

तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतम् ।

इत्यादिबहुभिर्वाक्यैरभ्यासः स्पष्टमीक्ष्यते ॥ १८ ॥

(உரை) உ. “தஹேவா ஜ்யோதிஷா் ஜ்யோதிராயுர்ஹோபாஸதே:ஸமூத்ம் (இந்தப் பிரஹ்மத்தினைத் தேவர்கள் ஜோதிகட்குஜோதி, ஆயுள், அமிருதவடிவ மென்று உபாசிக்கின்றனர்.)” என்பது (ச, ச, க௭) முதலிய வாக்கியங்களால் அப்பியாசம் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றது. (க௮)

विज्ञातारमृद्यो च न तं पश्यत्यपूर्वता ।

अथाकामयमानो य इत्यादिबहुभिः फलम् ॥ १९ ॥

(உரை) ஈ. “விஜ்ஞாதாரமே! கேந விஜ்ஞானீயாத் (ஓ! காமத்தோரே! விஞ்ஞாதரவை எதனால்றியலாம்)” (ச, ஈ, கரு),

“अगृह्यो न हि गृह्यते (கிரகிக்கத்தக்கதாகாமையின் கிரகிக்
கப்படுகிறதில்லை.)” (ச, ச, ௨௨), “न तं पश्यति कश्चन (அதனை
சாஸ்திரகுருவுபதேச மின்றி ஒருவனும் காண்கிறதில்லை.)”
(ச, ந, 13௪) இவை முதலிய வாக்கியங்களால் அபூர்வதை
யாம். ச. “अथाकामयमानो यो (அன்றியும் எவன்
நிஷ்காமனோ.)” (ச, ச, ௧-௮) என்னும் இவைமுதலிய
வெகுவாக்கியங்களால் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 0

मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ।

एत एतमु हैवेत्यादिवाक्याच्च स्तुतिः स्मृता ॥ २० ॥

(உரை) ௫. “मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति
(எவன் இங்கு நாநாவினைப்பீபால் காண்கின்றானோ, அவன்
மிருத்தியுவினின்றும் மிருத்தியுவை யடைகின்றான்.)”
என்பதும் (ச, ச, ௧௯), “एतमु हैवेते न तरतः (இந்த ஞானி-
யை இப்புண்ணிய பாபங்கள் கடப்ப(வியாபிக்கிற)தில்லை.”
(ச, ச, ௨௨—௨௩) என்பதுமான இவைமுதலிய வாக்கியங்
களால் நிந்தையும் ஸ்துதியுமான அர்த்தவாதம் சொல்லப்பட்
பிருக்கிறது. (௨0)

यद्वै तन्नेति प्राणस्य प्राणं चैव न वा अरे ! ।

पत्युः कामाय वैवायं पतिर्हि भवति प्रियः ॥ २१ ॥

इत्यादिवाक्यजातेनो-पपत्तिः परिकीर्तिता ।

बृहदारण्यकश्रुत्याश्चतुर्थाध्यायगं बुधाः ॥ २२ ॥

तात्पर्यमद्वये षड्भिरिवैमैलिंगकैर्विदुः ।

अमेर्षुम इवेमानि लिङ्गात्स्यस्य-पस्यत्मानः ॥ २३ ॥

(உரை) சு. “यद्वै तन्न पश्यति (எங்கு கழுத்தியில் இவ்வடிவத்தினை அறிகிறதில்லையோ)” (ச, ஈ, உ—ஈ, ௦) என்பதும், “प्राणस्य प्राणसुत (பிராணனுக்கும் பிராணனை அறிகிறதில்லை.)” (ச, ச, கஅ) என்றும், “न वा अरे !

स्युः कामाय पतिः प्रियो भवत्यात्मनस्तु कामाय पतिः प्रियो भवति (ஓ! மைத்தரேயி! பதியின் காமத்தின் பொருட்டுப் பதி பிரியனாகிறதில்லை. தனது காமத்தின் பொருட்டோ பதி பிரியனாகின்றான்” (உச) என்பதுமான (ச, ஈ, சு) இவை முதலிய (ச, ஈ, அ—கஈ) வாக்கியங்களின் சமூகத்தினால் பிரஹ்மவடிவ ஆத்மாவினைப் போதித்தலின் புக்திவடிவ உபபத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது பண்டிதர் இந்தப் பிருகதாரணியகவடிவ உபநிஷத்பாகத்தின் நான்காமத்தியத்தின்கணுள்ள (உஉ) அதனைத்தத்தில் தாற்பரியத்தினை இவ்வாறு விங்கங்களால் அறிகின்றனர். அக்கினியினை நிச்சயிக்கும் புகைவடிவ விங்கத்தினைப் போல இப்பிரத்திபகபின்னபிரஹ்மத்தினை நிச்சயிக்கும் இவை விங்கங்களாம் (என்று அறிக்.) (உஈ)

इति संक्षेपतः प्रोक्ता षड्लिङ्गानां विचारणा ।

दशोपनिषदां तद्वृत्तामन्यास्वपि योजयेत् ॥ २४ ॥

(உரை) இவ்வாறு சுருக்கமாகப் பத்து உபநிஷத்துக்களினது ஆறு விங்கங்களின் விசாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனைப்போல அவ்விசாரத்தினை வேறு உபநிஷதங்களிலும் பொருத்திக்கொள்க. (உச)

॥ ८८ ॥ दौषोप्यत्रोपयुक्तत्वाद्गुण एवेति चिंत्यताम् ।

सारग्रहणशीलैस्तु पितृभ्यां षालवाक्यवत् ॥ २५ ॥

(உரை) இந்நூலில் ஒரோவிடத்துத் தோஷமும் உபயோகியா யிருத்தலின் “குணமுடையதேயாம்” என்று

சுரு

ஸ்ரீ சுருதிஷ்டலிங்கசங்கிரகம்.

சாரத்தின்க் கிரகிக்கும் வைபவமுடைய சுவிகளால் விசாரிக்
கத்தக்கதாம்; மாதாபிதாக்களால் விநோதத்தின் பொருட்
பெயோகமுள்ள பாலகனது மழலைச்சொல்லினைப் பேரல்.

பிருகதாரணயகோபநிஷதலிங்ககீர்த்தன மென்னும்

பதினொரம்பிரகாரணம்

முடிந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ சுருதிஷ்டலிங்கசங்கிரகம்

தமிழுணாயுடன்

முடிந்தது.

॥ ॐ तत्सद्गुणे नमः ॥

